

РЕШЕНИЕ

№ 3463

гр. София, 01.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 52 състав,
в публично заседание на 10.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Димитрова

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **2240** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е образявано на основание Определение №2858/24.02.2020 г., постановено по адм. д. №1235/2020 г. по описа на ВАС, с което същото е прекратено и е изпратено по подсъдност на АССГ.

Предмет на съдебен контрол е Заповед №ЗС-249/08.11.2017 г., издадена от Зам.-министъра на отбраната в условията на заместване, с която е било наредено изземване на недвижим имот, частна държавна собственост, включен в жилищния фонд на Министерство на отбраната, находящ се в [населено място], общ. Столична, район "К. село", [жк], [улица], [жилищен адрес] оспорена от адресата й Е. Т. И.. С Решение №8709/10.06.2019 г., постановено по адм. д. №14067/2017 г. ВАС е обявил нищожността на оспорения акт. Това решение е отменено с Решение №1176/24.01.2020 г., постановено по адм. д. №11278/2019 г. от петчленен състав на ВАС и делото е върнато за ново разглеждане.

Ответникът Министъра на отбраната, чрез процесуалния си представител юрисконсулт Ц. В., изразява становище за неоснователност на жалбата. СГП не е взела участие в производството.

В хода на настоящото производство не са представени нови писмени доказателства. Към настоящото дело са приобщени доказателствата, приложени към адм. д. №14067/2017 г. по описа на ВАС.

Съдът, като прецени събраните в хода на адм. д. №14067/2017 г. по описа на ВАС доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и твърденията на страните, приема за установено следното:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срок от активно легитимирано лице, адресат на акта, имащ правен интерес да оспори издадената заповед, която представлява подлежащ на съдебно обжалване индивидуален административен акт. Разгледана по същество, настоящият съдебен състав счита, че същата е и ОСНОВАТЕЛНА.

Със заповед от 16.07.1965 г. на началника на Гарнизонна жилищна част - С. съпругът на жалбоподателката В. И., тогава военнослужещ в под. 40220 и семейството му са настанени във военно - фондово жилище на посочения адрес. На същата дата е сключен договор за отдаване под наем на държавен жилищен имот, собственост на МНО. На 23.04.1974 г. е издадена нова настанителна заповед и е сключен договор за наем за същото жилище. Между страните няма спор, че имотът е държавна собственост с предоставени права за управление на Министерство на отбраната.

Със заповед № 56 от 23.01.2001 г. наемното правоотношение с В. И. е прекратено. В декларация от 06.02.2002 г. същият декларира, че е пенсионер и заедно със съпругата си живеят в описания апартамент. От представеното удостоверение за наследници е видно, че В. И. е починал на 07.11.2003 г. До жалбоподателката с писмо изх. № П-193/18.03.2005 г. е изпратено предизвестие, с което е уведомена, че сключеният договор за наем от 23.04.1974 г. ще бъде прекратен на основание чл.27, т.9 от Наредба № 3/1998 г. за настаняване в жилища, ателиета и гаражи от ведомствения жилищен фонд на Министерството на отбраната и е определен едномесечен срок от получаването му за освобождаване на заеманото жилище, както и за заплащане на дължимите суми за наем, консумативи и такса битови отпадъци. Писмото е получено от нея на 28.03.2005 г.

Със заповед № ЗС-32/20.03.2008 г. на Министъра на отбраната на основание чл. 80а от Закона за държавната собственост (ЗДС) е разпоредено изземването на недвижим имот - частна държавна собственост, включен във ведомствения жилищен фонд, представляващ апартамент № 5 на описания по-горе адрес, от Е. И., тъй като се държи от нея на отпаднало правно основание. Видно от представеното известие за доставяне, заповедта е съобщена на жалбоподателката лично на 28.03.2008 г. По делото няма данни и твърдения същата да е оспорена по съдебен ред, поради което е влязла в сила. В изпълнение на тази заповед е издадено постановление на Изпълнителния директор на ИА "Държавна собственост на Министерство на отбраната от 03.04.2008 г. за приемо-предаване на имота от жалбоподателката. Оспорването срещу постановлението е отхвърлено с влязло в сила решение по адм. дело 3121/2008 г. на Административен съд София - град.

Въз основа на докладна записка на Изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Военни клубове и военно-почивно дело“ е направена констатация, че жалбоподателката държи жилището на отпаднало основание и предложение за изземване на апартамента. Ответникът е издал заповедта, предмет на оспорване в настоящото производство. Оспорената заповед е издадена на същото правно основание - чл.80а ЗДС и с нея отново се разпорежда изземване на имота и се определя срок за доброволното му освобождаване. Като мотиви е изложено обаче, че имотът се ползва неправомерно от Е. И., тъй като същата не попада в категорията правоимаща по чл.226 б от ЗОВСРБ и Наредба Н-22/16.07.2010г. за ползване под наем на имоти от жилищния фонд на Министерство на отбраната.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Съгласно изричната разпоредба на чл.168, ал.1 АПК съдът не се ограничава само с

обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен, въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт, на всички основания по чл.146 АПК, като съгласно ал.2 на същия член съдът обявява нищожността на акта, дори да липсва искане за това.

Съдът счита, че оспореният в настоящото производство акт е издаден от териториално и материално компетентен административен орган - Министъра на отбраната, в рамките на предоставените му правомощия, като подробни мотиви за това се съдържат в отменителното Решение №1176/24.01.2020 г., постановено по адм. д. №11278/2019 г. от петчленен състав на ВАС. Спазена е установената писмена форма и актът съдържа както фактически, така и правни основания, послужили за издаването му.

Производството пред Министъра на отбраната е започнало на основание докладна записка на Изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Военни клубове и военно-почивно дело“, с която е направена констатация, че жалбоподателката държи жилището на отпаднало основание, поради което е направено предложение за изземване на апартамента. В хода на провеждането му съдът намира, че са допуснати съществени процесуални нарушения, ограничили правото на защита на оспорващата. Същата не е уведомена за началото на административното производство, както и за правата ѝ да участва в същото. Това е така, доколкото съобщение по чл.26 АПК до нея не се установи изобщо да е отправяно. Без значение е фактът, че по отношение на имота вече е имало друга издадена заповед за изземването му, която не е изпълнена. Както е прието и в мотивите на решението на ВАС 5-членен състав, двете заповеди, предходната и процесната, са с различно основание. Освен това се касае до ново административно производство, при провеждане на което следва да бъдат спазени предвидените процесуални правила. Неуведомяването на жалбоподателката за началото на административното производство е съществено нарушение на процесуалните правила, ограничило правото им на участие в производството. Следователно същото е основание за отмяна на оспорения акт по чл.146, т.3 АПК и съгласно чл.168, ал.4 АПК.

За пълнота на изложението следва да се посочи, че ако не бяха допуснати посочените процесуални нарушения издадената заповед щеше да е материално законосъобразна.

За да прецени законосъобразността на оспорваната заповед, съдът следва да прецени наличието на законовите предпоставки, предвидени в хипотезата на чл.80а, ал.1 ЗДС, а именно: 1. имотът, обект на заповедта, да е държавна собственост и 2. да е налице една от алтернативно посочените предпоставки: имотът да се владее или държи без основание или на отпаднало основание от друго физическо или юридическо лице, или който се ползва не по предназначение, като в процесния случай, от изложеното в заповедта се стига до извода, че посочената от административния орган хипотеза е първата – имотът се държи без основание, тъй като оспорващата не попада в категорията на правоимащи лица по смисъла на чл. 226б ЗОВСРБ.

По отношение на първата предпоставка, обуславяща материалната законосъобразност на оспорената заповед, а именно имотът да е държавна собственост, съдът прие, че от представените в тази насока доказателства безспорно се установи, че процесният имот е държавна собственост с предоставени права за управление на Министерство на отбраната.

По отношение на втората предпоставка, административният орган е посочил, че

оспорващата не попада в категорията на правоимащи лица по смисъла на чл. 226б ЗОВСРБ, като подробно е описал фактическите обстоятелства, при които се издава актът.

Съдът, предвид събраните в производството доказателства, приема, че е установена и втората предпоставка по чл.80а, ал.1 ЗДС. На първо място от събраните по делото доказателства се установява, че договорът за наем, който е бил сключен от съпруга на оспорващата, е прекратен със Заповед №56/32.01.2001 г., за която няма данни и не се твърди да е оспорвана. Въпреки че е продължила да живее в жилището и след смъртта на съпруга си през 2003 г., не се твърди и не се е установило отношение на нея да са изготвени настанителни документи за ползване под наем на имота. Не се твърди и не се установи същата да отговаря на изискванията на чл.226б ЗОВСРБ. Следователно, макар и да живее в имота, оспорващата го владее без основание, поради което правилно спрямо нея е инициирано производство за изземването му.

Съдът приема, че при липсата на договор за наем с оспорващата и предвид прекратения приживе със съпруга ѝ договор за наем, въпреки че е живяла в имота, между нея и ответника не е възникнало наемно правоотношение, поради което доводите за прекратяване на такова не следва да се разглеждат в настоящото производство. Съдът приема за неотнорми и доводите в жалбата относно приложението на чл.240, ал.3 ЗОВСРБ /отм./, тъй като същите са относими към съществуването на наемно правоотношение, по отношение на което се установи, че е прекратено с влязла в сила Заповед №56/32.01.2001 г.

Доколкото обаче съдът прие, че в хода на административното производство са допуснати съществени процесуални нарушения, основание за нейната отмяна, то жалбата се явява основателна.

Въпреки изхода на спора при липсата на направено искане от оспорващата за присъждане на разноски съдът счита, че не дължи произнасяне по този въпрос.

Водим от гореизложеното и на основание чл.172, ал.2, вр. чл.168, ал.4 АПК, Административен съд - София-град, Второ отделение, 52 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Заповед №ЗС-249/08.11.2017 г., издадена от Зам.-министъра на отбраната в условията на заместване, с която е било наредено изземване на недвижим имот, частна държавна собственост, включен в жилищния фонд на Министерство на отбраната, находящ се в [населено място], общ. Столична, район "К. село", [жк], [улица], [жилищен адрес] от Е. Т. И.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от уведомяване на страните, на които на основание чл.138, ал.3 АПК да се изпрати препис от същото.

СЪДИЯ: